

Església de Tarragona

**Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat**

**Núm. 8-9
Agost-Setembre de 2015**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

8-9

Tarragona, agost-setembre de 2015
3a època. Núm. 500

Secció oficial

Arquebisbe

Als Quatre Vents

562. Una cova al Pirineu.....	275
563. Corona de flors en el mar.....	276
564. Cristians perseguits.....	277
565. Vacances d'un cristià.....	278
566. El viatge de l'amor a Déu.....	279
567. Dos amors inseparables.....	280
568. Estimar els més propers.....	281
569. Estimar els enemics.....	282
570. Resar pels difunts.....	283
Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant els mesos de juliol i agost.....	284

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments del mes de juliol.....	287
------------------------------------	-----

Secció documental

Francesc, Papa

Carta amb motiu de la institució de la « Jornada mundial d'oració per la cura de la Creació » [1r de setembre].....	289
---	-----

Audiències generals sobre "la família"

Ferides (II).....	291
-------------------	-----

Festa.....	292
Treball.....	294
Pregària.....	295

Conferència Episcopal Tarraconense

Comunicat de la reunió n. 215.....	297
------------------------------------	-----

Defuncions

Mons. Víctor de la Peña Pérez, O.F.M.	300
--	-----

(28 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona

Portada: Tarragona murallada vista des de la llunyania (Torre del Cucurull de Roda de Berà).

Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

Escrits setmanals “Als quatre vents”

562. UNA COVA AL PIRINEU

5 de juliol de 2015

Un any més he esperat amb molta il·lusió acompanyar en pelegrinatge a Lourdes un bon grup de fidels de l'Arquebisbat. Durant aquests dies pregarem a la Verge per totes les necessitats nostres i de tot el món, de manera especial pel viatge del papa Francesc per terres de l'Amèrica Llatina.

Naturalment, en primer lloc pregarem pels malalts, als quals acompanyen tants voluntaris en un exercici d'amor cristià que a Lourdes arriba a la màxima expressió. Commou veure les amistats profundes que s'estableixen entre la persona impedida i qui en té cura, o entre el malalt i els seus acompanyants. Des de la seva cova del Pirineu, la Mare de Déu de Lourdes beneeix a tots, com en un altre moment va beneir Bernadette Soubirous.

També ella va estar malalta, i va patir molt durant els 35 anys de la seva curta vida, abans i després de les aparicions de la Verge l'any 1858, quan tot just tenia 14 anys. Va ser una noia pobra, asmàtica, rosegada per un càncer d'ossos i sotmesa a nombroses pressions morals per part de superiors estranyament agressius. Durant molt de temps van intentar fer-li la vida impossible, a ella i a la seva família, amb interrogatoris inacabables, perquè negués les aparicions que, de manera tan senzilla, havia confessat.

La senzillesa del seu comportament sembla trobar reflex en l'escenari que atrau cada any milions de persones des de la seva canonització a Roma davant 80.000 persones, el 8 de desembre de 1933, el dia de la Immaculada Concepció, precisament el títol que li va revelar la Mare de Déu quan Bernadette li va preguntar el seu nom de part del sacerdot del poble.

En efecte, l'escenari és una cova a la roca, que podria evocar aquell estable de Betlem, probablement una altra cova en la qual va néixer Jesucrist del si de la Mare de Déu.

Són lliçons de Lourdes: el gust de la Verge per la humilitat que la porta a aparèixer-se a una nena i fer-ho en un paisatge tan natural i discret. I, sobretot,

la lliçó de caritat que ens porta a preocupar-nos dels altres, especialment dels malalts i necessitats, oblidant-nos de nosaltres mateixos. Teresa de Lisieux, una altra santa francesa, va dir: «Els problemes dels altres són els meus problemes.»

Tenim l'experiència que els voluntaris de Lourdes no es limiten a ser generosos amb el seu temps i el seu esforç durant els breus dies que passen en aquest santuari marià. Lourdes imprimeix caràcter. Ja seran solidaris sempre.

563. CORONA DE FLORS EN EL MAR

12 de juliol de 2015

La festivitat de la Mare de Déu del Carme se celebra en el si de moltes famílies que tenen alguna Carme entre els seus membres, però també en moltes poblacions construïdes a la vora del mar. Són innumbrables els pobles costaners que organitzen processons amb la imatge de la Mare de Déu pels carrers o muntant en barques, per retre culte així a la Mare de Déu en aquesta advocació carmelitana, protectora dels pescadors, patrona de la marina, que acostuma a acompanyar els pescadors en aquest bonic homenatge a la Verge Stella Maris, 'estrella de la mar', que ens porta a Crist encaminant-nos així al port segur de salvació.

Com cada any repetirem aquesta tradició processional, que inclou entre els seus actes dipositar al mar una corona de flors en record dels pescadors i mariners difunts. Aquest cop, però, m'agradaria que aquest gest simbòlic, acompanyat de les nostres oracions, fes referència també a tants immigrants que perden la vida ofegats quan surten de les seves terres, empesos a trobar una terra d'acollida per a viure en un món millor.

Ningú no surt sense motiu de casa, abandonant la família, terra i costums. No són aventurers, sinó persones perseguides per la guerra o per una pobresa extrema que fugen del lloc que els va veure néixer i que s'ha tornat inhòspit per a elles. En una altra època potser podríem ignorar aquest fet, però en un món global com el nostre, cada dia se'ns ofereix a la vista el drama d'aquests refugiats que truquen a les nostres portes encara que per això hagin de jugar-se la vida sortint a la mar en circumstàncies de seguretat molt penoses.

No parlem de llocs remots. L'escenari del drama humanitari és el nostre mar, el Mediterrani, aquell que un dia va travessar sant Pau, i tants com ell, escampant la llavor de l'Evangelí a noves regions de l'Imperi romà, Tàrraco entre elles. És el Mediterrani que veiem cada vegada que traiem el cap al Balcó que porta el seu nom. És el Mediterrani que dona també títol als Jocs que acollirem en 2017.

No ens encongim d'espatlles davant una catàstrofe que ja ha causat la mort de desenes de milers de vides en aquest mar tan proper. En la festivitat de la Mare de Déu del Carme pensem en la manera com podem ajudar a resoldre aquesta situació, i intentem que almenys no faltin les nostres oracions a la Verge marinerà. Tots som germans, per damunt d'identitats, races i religions, i podem invocar aquesta Mare comuna perquè ajudi els seus fills en situacions de perill greu.

564. CRISTIANS PERSEGUITS

19 de juliol de 2015

Durant anys hem associat la persecució dels cristians en els primers segles del cristianisme a Neró i a altres emperadors. Hem vist pel·lícules de com eren perseguits, empresonats i a vegades llançats a les feres en els espectacles públics.

En els últims anys s'enforteix la consciència que, si bé aquestes van ser històries veritables, no ho és menys una altra realitat: avui són més els cristians perseguits i martiritzats que en aquells segles primers. Els mitjans de comunicació ens parlen d'ells en països tan diversos com Egipte, Indonèsia, l'Iraq, Líbia, Síria, Somàlia, Nigèria...

Sovint el papa Francesc ha cridat l'atenció sobre aquest degoteig d'holocaust que de tant en tant té episodis més ressonants, com l'assassinat de 30 cristians ortodoxos etiòps a Líbia, la matança de 150 estudiants d'una universitat de Nairobi o l'execució de 21 cristians coptes en mans de gihadistes, per citar-ne alguns.

Davant aquests fets hem de pregar per les víctimes, per les seves famílies i pel penediment dels seus botxins; pregar perquè guanyi terreny la pau en aquestes zones castigades per una violència irracional i sectària dels qui utilitzen el nom de Déu per matar altres persones.

També hem de procurar mobilitzar els qui puguin fer alguna cosa per evitar aquests martiris, que en altres ocasions no són de sang, però sí de discriminació, impeding la residència o el treball als qui es confessen cristians.

La major part de països en els quals es produeixen aquests fets són de majoria musulmana, però seria per la nostra part un error i una gran injustícia atribuir aquests fets a la fe de l'islam mitjançant una generalització que també podria fer-se, i seria igualment errònia, on hi hagués alguna conducta no evangèlica de fidels cristians. Personalment tinc contactes amb autoritats musulmanes i em consta que rebutgen aquests successos com nosaltres.

És a les nostres mans pregar pels perseguits i ajudar-los en tot el possible, exigint per a tot Europa una major obertura de fronteres per als refugiats. El passat Divendres Sant el bisbe d'Erbil (Iraq) va demanar als fidels, en la seva homilia, que es preparassin per si arriba el moment del martiri. ¿Ens imaginem una situació en la qual el simple fet d'anar a missa pugui ser un acte heroic?

L'admiració que sentim pels primers cristians l'experimentem també ara quan ens arriben notícies d'aquest tipus. Demanem a la Mare de Déu, Reina de la Pau, que cessin aquestes persecucions i la família humana es retrobi a si mateixa en l'amor.

565. VACANCES D'UN CRISTIÀ

26 de juliol de 2015

En aquestes dates estiuenques desitjo que tots puguem trobar uns dies de descans enmig de l'activisme a què pot portar-nos l'actual manera de viure en la nostra societat.

El descans és necessari per a refer les forces i perquè tornem a mirar el que és essencial de la nostra vida. Per això proposo que els dies de vacances els utilitzem per a enfortir els nostres lligams familiars i la relació amb Déu.

El papa Francesc va expressar, des dels inicis del seu pontificat, la seva preocupació per les famílies, i a elles dedicarà els seus treballs el proper Sínode de Bisbes. La relació matrimonial entre els esposos, i la d'ells amb els fills, són els pilars fonamentals de la família i de la societat.

Res no és tan bo per a un matrimoni com poder passar junts aquests dies, gaudint tots dos dels senzills plaers de la vida. I amb més motiu si tenen fills petits. Ells esperen que els seus pares estiguin per ells i en aquestes dates ho poden fer més que mai. Fer plans conjunts serà la millor manera de gaudir de les vacances, ocasió també perquè es transmetin els valors familiars en un ambient tranquil i festiu.

Aquest estiu familiar seria incomplet per a una família cristiana si no l'acostés a Déu. I hi ha molts motius per a trobar Déu durant les vacances. L'encíclica del Papa sobre el món que Déu ha posat al nostre abast pot donar-nos moltes pistes. Deixem-nos sorprendre per la bellesa de la creació i per la diversitat de totes les seves criatures, com sant Francesc d'Assís. No ens acostumem a veure de forma rutinària el que és un miracle que, pel fet d'ocórrer cada dia, no ens sorprèn, des que surt el sol fins que es pon.

Pot servir-nos per a això fixar-nos que Déu, a més de crear el món, va disposar que Jesucrist hi visqués i participés d'experiències que també nosaltres podem viure si obrim els ulls de l'ànima. Per exemple, quan anem a la muntanya, recordem les moltes vegades que Jesús va pujar a alguna d'elles amb els seus deixebles, i el mateix quan traiem el cap a la mar o en un llac, o quan contemplem un riu. També quan veiem un camp de blat o una vinya podem recordar els seus recorreguts pels camins de Palestina o les seves paràboles plenes d'ensenyaments sublims, o quan observem les aus del cel o els lliris del camp.

Trobar Déu per vacances serà la garantia i el segell d'uns dies de festa i felicitat.

566. EL VIATGE DE L'AMOR A DÉU

2 d'agost de 2015

Joan Pau I va tenir un pontificat de només trenta-tres dies l'estiu de 1978. Li va donar temps per a guanyar-se la simpatia de molta gent, que va apreciar la seva senzillesa i el seu somriure. No va tenir ocasió d'escriure cap encíclica, però sí de deixar unes reflexions sobre les tres virtuts teològals.

Parlant de la caritat va citar un record dels seus anys joves, quan el professor de Filosofia els deia: «Coneixeu el campanar de Sant Marc? Sí? Això vol dir que ha entrat d'alguna manera en la vostra ment, encara que físicament no s'ha mogut de la seva plaça de Venècia. En teniu un retrat intel·lectual. En canvi, estimeu el campanar? Si l'estimeu, us empeny a anar il·lusionats a veure'l, a caminar amb l'ànima cap a ell.»

Doncs bé, estimar Déu és viatjar amb el cor cap a ell, com ho van fer els sants. És un viatge misteriós com els de les novel·les de Jules Verne. És misteriós perquè no ho emprenem nosaltres per una decisió que vam prendre un dia, sinó que Déu se'ns avança i pren la iniciativa per a l'encontre. «Ningú no pot venir a mi si el Pare que m'ha enviat no l'atreu», va dir Jesús (Jn 6,44). Déu ens va al davant —nos primerea— ha dit l'actual papa Francesc.

En el Deuteronomi trobem escrit: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces. Grava en el teu cor les paraules dels manaments que avui et dono. Inculca-les als teus fills; parla'n a casa i tot fent camí, quan te'n vagis al llit i quan et llevis» (Dt 6,5-7).

Estimant Déu així estimarem també els altres, perquè veurem en ells el rostre de Déu. Serà el que ens garanteixi un amor seriós a tots, més enllà de simpaties

i antipaties, afinitats o discrepàncies, siguin quines siguin la raça, la religió o la seva pàtria.

El viatge de l'amor a Déu té un camí amb el recorregut marcat, com en les grans rutes que travessen els nostres paisatges. Les pedres que ens indiquen la direcció les va posar Crist a l'Evangelí: seguim les petjades del pare amorós que perdona el seu fill, les del pastor que va a la recerca de l'ovella perduda, la de la vídua que és generosa a donar el poc que té, la del publicà que demana amb humilitat... la de la Verge que lliura la seva voluntat a Déu dient: «Sóc l'esclava del Senyor.»

567. DOS AMORS INSEPARABLES

9 d'agost de 2015

Ens relata l'Evangelí de Sant Mateu que en una ocasió Jesús va ser preguntat sobre el principal manament de la Llei. La seva resposta va ser citar-ne dos en comptes d'un de sol: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot el pensament. I el segon és semblant a aquest: estima el teu proïsme com a tu mateix.»

Fixem-nos en dues coses. Primer que Jesucrist associa en la seva resposta l'amor a Déu i l'amor al proïsme, i encara diu d'aquest segon que «és semblant» al primer. Algú podria pensar: això no és rebaixar Déu? No, això és ascendir l'home. I de quina manera!

El cristianisme va ensenyar a la humanitat aquesta lliçó sublim d'amor als altres. Des de Jesucrist, el rostre de Déu el trobem en els germans, i si donem un got d'aigua a l'assedegat, o vestim el nu, o visitem el malalt, o el pres... és com si ho estiguéssim fent a Déu mateix segons les seves mateixes paraules.

Així s'explica que persones que han estimat molt Déu hagin prestat serveis impagables a les persones. Els exemples són innombrables i en la seva gran majoria passen desapercebuts, però per citar-ne alguns, escollits al vol, podríem esmentar sant Josep de Calassanç, el sant de Peralta de la Sal, del segle XVI, a qui l'amor a Déu li va fer veure, quan es trobava a Roma, alguna cosa que d'altres no havien vist o que almenys no havien afrontat: la necessitat d'educar a tants nens i joves que vagaven pels carrers. D'aquí van néixer les Escoles Pies.

O Joana Jugan, aquella dona feble de la Bretanya francesa, del segle XIX, que va començar recollint del carrer a casa seva una dona gran i d'aquest embrió de caritat van néixer les Germanetes dels Pobres. Quants milers de persones han aollit des de llavors!

Els sants són exemple d'amor a Déu i d'amor al proïsme. Però és cert que hi ha a la nostra societat persones no creients que fan tasques socials formidables a vegades molt sacrificades. També elles són dignes d'admiració, i els que creiem en Déu valorem el que fan i estem convençuts que Déu premiarà aquests nobles esforços.

Si Déu ens porta a estimar els nostres germans, el servei desinteressat a ells de persones sense fe també els portarà d'alguna manera cap a Déu, pel mateix que Jesús va ensenyar: que tots dos amors no poden separar-se. Estan íntimament units.

568. ESTIMAR ELS MÉS PROPERS

16 d'agost de 2015

Un sacerdot va preguntar una vegada a un grup de nens com haurien volgut que fos la seva mare si haguessin tingut la possibilitat d'escollir-la al seu gust.

Les respostes van ser diverses: que fos molt maca, que no castigues, que no fes cap pecat, que no es morís...

Doncs això —els va dir— és el que va fer Déu quan va escollir des de tota l'eternitat una donzella de Natzaret anomenada Maria. La va triar molt maca i amb un cor misericordiós, la va lliurar de cap mena de pecat i, finalment, no va consentir que el seu cos patís la corrupció de la mort.

En la data de l'Assumpció de la Mare de Déu, en la qual tants dels nostres pobles celebren la seva festa major, la nostra mirada es dirigeix a Maria, a la qual associem les alegries i dolors de la nostra vida quotidiana. Ella converteix en festa el nostre dia i ens ensenya a estimar amb cor generós els qui tenim al voltant.

La caritat és universal, però comença pels més propers. Seria un contrasentit que estiméssim aquells que mai no hem vist i ens manifestéssim indiferents envers els qui són al nostre costat. És cert que la convivència, tant en el si d'una família com d'una comunitat de veïns o d'una empresa, comporta experimentar contrarietats i ocasions de frecs. Però això mai no ha de convertir aquestes persones en enemigues. Ningú no mereix el nostre menyspreu si vivim com a cristians.

En el Parenostre demanem cada dia a Déu que ens perdoni «com nosaltres perdonem». No podem fallar en això. ¿Com ens atreviríem a resar l'oració que ens va ensenyar Jesucrist si no estiguéssim disposats a perdonar? I aquí no val un perdó a mitges, com el d'aquells que diuen «perdono, però no oblidó».

Pensem en la Mare de Déu, que és Mare de misericòrdia. Amb tota seguretat la donzella que va lliurar la seva vida als plans de Déu estimava amb tot el seu cor Jesús i Josep, amb qui formava la Sagrada Família, model de tota família cristiana. Però també apreciava les famílies veïnes, a totes les del poble que tractava al carrer o al taller de fusteria. Tenia amics en altres pobles, com a Canà, aquells que la van convidar a un casament, i el seu amor s'estenia a qualsevol persona amb qui establia algun tipus de relació.

Que ella sigui la nostra referència a la llar, a la feina, a la ciutat, vers qualsevol persona que pugui necessitar la nostra ajuda.

569. ESTIMAR ELS ENEMICS

23 d'agost de 2015

Tot seguit de les Benaurances, l'Evangeli de Sant Lluç recull un ensenyament de Jesucrist que bé podria considerar-se el nucli de la seva doctrina: «A vosaltres que escolteu, jo us dic: estimeu els vostres enemics, feu bé als qui us odien, beneïu els qui us maleeixen, pregueu pels qui us calumnien.» I perquè no quedin dubtes que aquest ensenyament supera l'actitud de venjança i concretament la llei del talió, afegeix exemples: «Si algú et pega en una galta, para-li també l'altra, i si et vol prendre el mantell no li neguis el vestit» (Lc 6,27-29).

Això és excessiu!, podríem pensar. Qui és capaç de fer això? La resposta la dona el mateix Jesús amb la seva vida, sempre coherent amb les seves paraules. Ell mateix es va oferir als qui li volien mal, es va deixar clavar a la creu i les seves últimes paraules van ser de petició de perdó per als seus botxins. Va ser, a imitació seva, el que va fer Esteve en la primera hora del martiri cristià, i tants altres sants.

L'actitud de perdó i de no respondre a la violència amb violència ha tingut exemples molt assenyalats en personatge de la vida pública del segle XX, com Gandhi, Luther King, Nelson Mandela... Tots ells van reconèixer la inspiració en el sermó de les Benaurances i en les paraules de Jesucrist sobre l'amor.

Mandela fa aquesta reflexió a l'última pàgina de la seva autobiografia: «Els llargs anys de combat per la llibertat del nostre poble es van convertir en lluita per la llibertat de tots: blancs i negres. Vaig saber que l'opressor necessita ser alliberat tant com l'oprimit, perquè aquell és presoner de l'odi, mira a través dels barrots del seu prejudici i la seva estretor de mires.»

El cristià que renuncia a ser venjatiu, no és per això una persona que hagi d'acollir-ho tot passivament. Té la possibilitat, fins i tot el deure moltes vegades,

de fer valer els seus drets com qualsevol ciutadà. El que no pot fer és deixar-se portar per la ira, per la set de venjança, per un instint primitiu de fer mal als altres encara que s'hagin portat malament amb ell.

Reivindicar drets i no venjar-se són actituds compatibles. Fray Luis de León va ser desposseït de la càtedra de Salamanca per rivalitats acadèmiques que el van portar a la Inquisició. Quan, cinc anys després, la va recuperar, va allargar la mà al seu difamador, va avançar cap a la tribuna i va pronunciar la famosa frase, com tancant un parèntesi: «Decíamos ayer.»

570. RESAR PELS DIFUNTS

30 d'agost de 2015

Sant Agustí i la seva mare es trobaven en una casa de la població d'Òstia, descansant d'un llarg viatge des de Milà que havia de conduir-los, ara per mar, a Tagaste, a l'Àfrica romana.

Estant allí, santa Mònica va emmalaltir greument i va parlar amb els seus fills per acomiadar-se d'aquesta vida i fer-los un prec. Sant Agustí ho explica així en les seves Confessions: «Veient-nos esglaiats d'afflicció ens va dir: “Aquí deixareu enterrada la vostra mare.” Jo callava i reprimia el plor, però el meu germà li va dir no sé quines paraules, que alludien a desitjar com a cosa més feliç que morir a la seva pàtria i no en país tan estrany. Ella, havent sentit tot això, mirant-lo primer amb un rostre sever i neguitós, com reprement amb els ulls que pensés d'aquella manera, i mirant-me després a mi, va dir: “Mira què diu aquest.” Després, parlant amb tots dos, va afegir: “Enterreu aquest cos on sigui, i no en tingueu més cura; l'única cosa que demano i us encomano és que us recordeu de mi a l'altar del Senyor allí on us trobeu.”»

Durant les setmanes precedents he tractat en aquesta glossa Als Quatre Vents del precepte sublim de la caritat, fixant-me en l'amor als més propers i en l'amor als enemics. Avui vull tancar aquests comentaris parlant de l'amor pels difunts i la dolça obligació moral que tenim de pregar per ells i oferir-los l'eucaristia. Per aquest motiu he recollit la coneguda escena del diàleg de sant Agustí i la seva mare que conclou amb aquestes paraules de santa Mònica en què els demana que es recordin d'ella davant l'altar.

Sant Agustí hauria pogut pensar que la seva mare no ho necessitava. Com podia dubtar que estaria al cel aquella que només vivia pensant en Déu i que havia vessat tantes llàgrimes perquè ell abandonés la seva vida anterior i es convertís?

A nosaltres ens correspon pregar pels difunts, no jutjar la seva vida o els seus mèrits i la major o menor necessitat que tenen de pregàries. L'Església sempre ha parlat d'aquesta comunió dels sants en la qual es compleix la consoladora llei: que l'amor és més fort que la mort. Quina esperança més gran! Continuem estimant aquells que tant ens han estimat, preguem per ells i a ells acudim com a intercessors en els nostres esforços. Encara que físicament anul·lada, no s'ha trencat la nostra relació espiritual, perquè tots estem en mans de Déu i ens trobem en aquesta abraçada de la fe.

Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Juliol

Dimecres 1

- Viatja a Roma.

Dijous 2

- Des de Roma viatja a Lourdes per incorporar-se al pelegrinatge diocesà organitzat per l'Hospitalitat diocesana de la Mare de Déu de Lourdes.

De divendres 3 a dilluns 6

- Participa en el pelegrinatge diocesà amb els malalts organitzat per l'Hospitalitat diocesana de la Mare de Déu de Lourdes.

De dimarts 7 a dijous 9

- A Salardú (Vall d'Aran), presideix la reunió n. 215 de la CET.

Divendres 10

- Al vespre, a les Voltes del Circ, assisteix al primer acte de la representació de la Passio Fructuosi amb motiu del 25è aniversari de les representacions.

Dissabte 11

- A l'església parroquial de Sant Pere Apòstol de Perafort, administra el sagrament de la confirmació

IMPREMTA VIRGILI

C/ Ferrers, 1 43003 Tarragona Tel 977 233 251
comercial@impremtavirgili.com • www.impremtavirgili.com

- Al vespre, a l'amfiteatre romà, assisteix al segon acte de la Passio Fructuosi.

Diumenge 12

- A l'església parroquial de Sant Josep Obrer de Torreforta, celebra l'eucaristia amb motiu de la clausura del 150è aniversari de la fundació de les Germanetes de l'Assumpció.
- Al migdia, a la necròpolis paleocristiana, assisteix al tercer acte de la Passio Fructuosi.

Dilluns 13

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 331 del Consell Episcopal.
- Al vespre, a l'ermita de Sant Antoni de Pàdua de Montbrió del Camp, participa en la celebració de final de curs de Càritas arxiprestal del Baix Camp.

Dimecres 15

- Al Seminari Menor, predica els exercicis espirituals a les laïques amb missió pastoral, i celebra l'eucaristia.
- A la tarda, a Torredembarra, presideix la solemne processó del Quadre de santa Rosalia.

Dijous 16

- A la capella de Palau, presideix l'acte d'admissió a la plena comunió amb l'Església catòlica d'una jove que havia apostatat.
- Al Serrallo, a la Llotja del Peix, presideix l'eucaristia de la festa de la Mare de Déu del Carme, organitzada per la Comandància Naval i la Confraria de Pescadors.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Joan Baptista de la Pobla de Mafumet, celebra la missa exequial per l'etern repòs de Mn. Lluís Vallvé Guinovart.
- Al vespre, al Monestir de Sant Josep i Santa Anna de les Carmelites Descalces de Tarragona, celebra l'eucaristia de la festa de la Mare de Déu del Carme.

De divendres 17 a dilluns 20

- A Saluzzo (Itàlia), participa en la Festa della Vita, organitzada per la Comunitat del Cenacle.

Dimarts 21

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 332 del Consell Episcopal.
- Al Seminari Menor, celebra l'eucaristia i sopa amb l'equip rector i amb els joves.

Dimecres 22

- A la capella de Santa Tecla de la Catedral, presideix una roda de premsa en la qual es presenta al públic el projecte de restauració d'aquesta capella.

- Al vespre, a l'església de Sant Llorenç del Gremi de Pagesos, celebra l'eucaristia de la festa de Santa Maria Magdalena, copatrona del Gremi.

Dijous 23

- A Barcelona, visita Mn. Joan Antoni Cedó, intervingut quirúrgicament.

Divendres 24

- A la capella de palau, amb motiu de la seva onomàstica, presideix el rés de l'hora Sexta i rep la felicitació del personal de la cúria.
- Al vespre, a la Catedral, assisteix al concert dels Petits Chanteurs de Sainte-Croix de Neuilly (París).

Diumenge 26

- Al matí, a l'església parroquial de Sant Vicenç Màrtir de Castellvell del Camp, celebra la missa solemne de les festes quinquennals de Santa Anna.
- A la tarda, a Batea, participa en les II Festes quinquennals organitzades amb motiu de la restauració de la capella de la Mare de Déu del Portal: celebra la missa solemne i presideix la processó amb la imatge de la patrona de la població.

De dilluns 27 a divendres 31

- Pelegrina, amb motiu de l'Any de Santa Teresa, amb membres del clergat diocesà a Àvila.

Agost

Diumenge 2

- A l'església parroquial de Sant Llorenç Màrtir de Montbrió de la Marca, celebra l'eucaristia dominical i a continuació participa en el dinar solidari organitzat en favor de Càritas.
- A la tarda, a l'ermita de la Immaculada Concepció del Mas d'Anguera de l'Albiol, celebra l'eucaristia dominical amb motiu del centenari de la construcció de l'ermita.

Dilluns 3

- Visita el monestir de la Immaculada de les Monges Mínimes de Valls.
- A la tarda viatja a Pamplona.

Dimarts 4

- Retorna de Pamplona.

De divendres 7 a diumenge 16

- Gaudeix d'uns dies de descans a la Vall d'Aran.

Dimarts 18

- Presideix la missa exequial per l'etern repòs de la Sra. Maria Roigé, mare de Mn. Josep M. Serra Roigé.
- A Tarragona, a la plaça de la Font, fa la benedicció de l'aigua de sant Magí i puja en carro fins a l'ermita del portal del Carro de la ciutat.

Dimecres 19

- A l'ermita del portal del Carro, celebra la solemne eucaristia de la festa de Sant Magí.
- A la tarda, a l'església de la Mare de Déu del Carme dels pares Carmelites Descalços de Tarragona, presideix la missa exequial per l'etern repòs del P. Pere Martorell, o.c.d.
- Al vespre, participa en la processó amb la imatge de sant Magí pels carrers de la Part Alta de la ciutat.

De dijous 20 a divendres 28

- Gaudeix d'uns dies de descans a la Vall d'Aran.

Dissabte 29

- Retorna a Tarragona.

Diumenge 30

- Visita mossens malalts.

Secretaria general i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes de juliol de 2015

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, ha signat els següents nomenaments:

Amb data 22/07/2015

PARROQUIALS

Mn. Joan Cañas Coch,

rector de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Clarà i encarregat de l'església de Sant Joan Baptista de Baix Mar, a Torredembarra (continua com a rector de la Parròquia de Sant Pere Apòstol de Torredembarra)

Mn. Simó Gras Solé,

plebà de la Parròquia de Santa Maria la Major de Montblanc i rector de les

parròquies de Sant Jaume Apòstol de la Guàrdia dels Prats, de Sant Joan Evangelista de Lilla, de Sant Salvador de Prenafeta, de Sant Salvador de Rojals i de Sant Martí de Vilaverd.

Mn. Yesid Fernando Vásquez Acosta,

rector de les parròquies de Sant Joan Baptista de Vinaixa, de l'Assumpció dels Omells de na Gaia, de la Immaculada Concepció de l'Espluga Calba i de Santa Maria de Fullella.

Mn. Mateusz Dobrzycki,

vicari de la Parròquia de Sant Julià de l'Arboç.

Mn. Albert Palacín Artiga,

capellà de la Comunitat de la Sagrada Família - Casa Sant Josep dels Germans de les Escoles Cristianes.

Mn. Jaume Sanahuja Cartaña,

adscrit a la Parròquia de Santa Maria la Major de Montblanc.

ALTRES NOMENAMENTS

Mn. Simó Gras Solé,

jutge del Tribunal Metropolità de Tarragona i capellà del Col·legi de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc.

Mn. Jaume Gené Nolla,

rector del Seminari Menor de Tarragona.

Mn. Josep Queraltó Serrano,

director de la Residència Sacerdotal Sant Fructuós de Tarragona.

Mn. Josep Maria Serra Roigé,

administrador de la Residència Sacerdotal Sant Fructuós de Tarragona.

Sr. Francesc Escobar Poblet,

director del Secretariat Justícia i Pau de l'arxidiòcesi de Tarragona.

Aquests nomenaments és faran efectius al mes de setembre, en que n'hi haurà d'altres.

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

Francesc, Papa

CARTA

amb motiu de la institució de la « Jornada mundial d'oració per la cura de la Creació » [1r de setembre]

Als Venerables Germans

Cardenal Peter Kodwo Appiah TURKSON
President del Pontifici Consell Justícia i Pau

Cardenal Kurt KOCH
President del Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat dels Cristians

Compartint la preocupació pel futur de la creació amb l'estimat germà Bartomeu, Patriarca ecumènic (cf. Carta Enc. Laudato si', 7-9) i, acollint el suggeriment del seu representant, el metropolita Joan de Pèrgam, que intervingué en la presentació de l'Encíclica Laudato si' sobre la cura de la casa comuna, desitjo comunicar-los que he decidit instituir també en l'Església Catòlica la « Jornada Mundial d'Oració per la Cura de la Creació », que, a partir de l'any corrent, serà celebrada el dia 1 de setembre, tal com ja fa temps es fa en l'Església Ortodoxa.

Com a cristians, volem oferir la nostra contribució per a superar la crisi ecològica que la humanitat està vivint. Per això mateix hem d'extreure del nostre ric patrimoni espiritual les motivacions que alimenten la passió per la cura de la creació, recordant sempre que, per als creients en Jesucrist, Verb de Déu fet home per nosaltres, « l'espiritualitat no està desconnectada del propi cos, ni de la naturalesa o de les realitats d'aquest món, sinó que viu amb elles i en elles, en comunió amb tot el que ens envolta (Ibid., 216). La crisi ecològica ens crida doncs a una profunda conversió espiritual : els cristians estan cridats a una « conversió ecològica », que implica deixar brostar totes les conseqüències del seu trobament amb Jesucrist en les relacions amb el món que els envolta (Ibid., 217). De fet, « viure la vocació de ser protectors de l'obra de Déu és part essencial d'una existència virtuosa, no consisteix en quelcom opcional ni en un aspecte secundari de l'experiència cristiana » (Ibid.).

La Jornada Mundial d'Oració per la Cura de la Creació, que serà celebrada anualment, oferirà a cada creient i a les comunitats una valuosa oportunitat de renovar l'adhesió personal a la pròpia vocació de custodis de la creació, elevant a Déu una acció de gràcies per la meravellosa obra que Ell ha confiat a la nostra

cura, invocant la seva ajuda per la protecció de la creació i la seva misericòrdia pels pecats comesos contra el món en el que vivim. La celebració de la Jornada en la mateixa data que l'Església Ortodoxa serà una bona ocasió per a testimoniar la nostra creixent comunitat amb els germans ortodoxos. Vivim en un temps en el que tots els cristians, afrontem idèntics i importants desafiaments, i als que hem de donar respostes comunes, si volem ser més creïbles i eficaços. Per això, espero que aquesta Jornada pugui comptar amb la participació d'altres Esglésies i Comunitats eclesials i que es pugui celebrar en sintonia amb les iniciatives que sobre aquest tema promou el Consell Ecumènic.

A vostè, Cardenal Tuskon, President del Pontifici Consell de Justícia i Pau, li demano que posi en coneixement de les Comissions de Justícia i Pau de les Conferències Episcopals, així com dels Organismes nacionals i internacionals que treballen en l'àmbit ecològic, la institució de la Jornada Mundial d'Oració per la Cura de la Creació, per tal que, d'acord amb les exigències i les situacions locals, la celebració s'organitzi degudament amb la participació de tot el Poble de Déu : sacerdots, religiosos, religioses i fidels laics. A propòsit d'això, i en col·laboració amb les conferències Episcopals, aquest Dicasteri s'esforçarà per dur a terme iniciatives adequades de promoció i animació, per tal que aquesta celebració anual sigui un moment intens d'oració, reflexió, conversió i assumpció d'estils de vida coherents.

A vostè, Cardenal Coch, President del Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat dels Cristians, li demano que es posi en contacte amb el Patriarcat Ecumènic i amb les altres realitats ecumèniques, per tal que la dita Jornada Mundial sigui signe d'un camí que fan plegats tots els creients en Crist. A més, aquest Dicasteri s'ocuparà de la coordinació amb iniciatives similars organitzades pel Consell Ecumènic de les Esglésies.

Esperant la més àmplia col·laboració per al bon inici i desenvolupament de la Jornada Mundial d'Oració per a la Cura de la Creació, invoco la intercessió de la Mare de Déu, Maria Santíssima i de Sant Francesc d'Assís, el Càntic de les criatures del qual, mou tants homes i dones de bona voluntat a viure lloant el Creador i respectant la creació. Com a confirmació d'aquests anhels, els impar-teixo a vostès, Senyors cardenals, i a tots els qui col·laboren en el seu ministeri, la Benedicció Apostòlica.

El Vaticà, 6 d'agost de 2015, festa de la Transfiguració del Senyor

Francesc

Audiències generals sobre “la família”

FAMÍLIES FERIDES (II)

5 d'agost de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

Amb aquesta catequesi reprenem la nostra reflexió sobre la família. Després d'haver parlat, la darrera vegada, de les famílies ferides a causa de la incomprensió dels cònjuges, avui voldria centrar la vostra atenció sobre una altra realitat: com tenir cura d'aquells que, després del fracàs irreversible de la seva unió matrimonial, han contret una nova unió.

L'Església sap bé que una situació així contradiu el sagrament cristià. Amb tot, la seva mirada de mestra prové sempre d'un cor de mare, un cor que, animat per l'Esperit Sant, cerca sempre el bé i la salvació de les persones. Ve't aquí el motiu pel qual sent el deure, «per amor de la veritat», de «discernir bé les situacions». Així ho expressava san Joan Pau II a l'exhortació apostòlica *Familiaris consortio* (n. 84), posant com a exemple la diferència entre qui ha sofert la separació respecte de qui l'ha provocada. Cal fer aquest discerniment.

Si ens mirem aquestes noves unions amb els ulls dels fills petits —i els petits observen—, amb els ulls dels infants, veurem encara més la urgència de desenvolupar en les nostres comunitats una acollença real vers les persones que viuen aquestes situacions. Per això és important que l'estil de la comunitat, el seu llenguatge, els seus testimoniatges, estiguin sempre adreçats a les persones, a partir dels petits. Ells són els qui pateixen més, en aquestes situacions. Pel que fa a la resta, ¿com podrem recomanar a aquests pares que facin tot el que puguin per educar els fills en la vida cristiana, donant el seu exemple d'una fe convençuda i practicada, si els mantenim a distància de la vida de la comunitat, com si estiguessin excomunicats? Cal actuar de manera que no afegim més càrregues de les que ja han de suportar aquells que tenen fills i es troben en aquestes situacions! Malauradament, el nombre d'aquests infants i nois és certament alt. És important que sentin l'Església com a mare atenta a tots, sempre disposada a l'escolta i a l'encontre.

En aquestes decennis, certament, l'Església no ha estat ni insensible ni reticent. Gràcies a l'aprofundiment complet dels Pastors, guiats i confirmats pels meus Predecessors, és molt gran la consciència que cal acollir fraternalment i atentament en l'amor i en la veritat els batejats que han establert una nova convivència després del fracàs del matrimoni sacramental; efectivament, aquestes persones no estan excomunicades, no ho estan!, i no han de ser tractades com si ho fossin: sempre han format part de l'Església.

El papa Benet XVI va intervenir sobre aquesta qüestió sollicitant un discerniment acurat i un acompanyament pastoral savi, sabent que no hi ha «receptes senzilles» (Discurs en la VII Trobada Mundial de les Famílies, Milà, 2 de juny de 2012, resposta n. 5.)

D'aquí ve la reiterada invitació dels Pastors a manifestar obertament i coherentment la disponibilitat de la comunitat a acollir-los i encoratjar-los perquè puguin viure i desenvolupar més i més la seva pertinença a Crist i a l'Església amb la pregària, amb l'escolta de la Paraula de Déu, amb l'assistència a la litúrgia, amb l'educació cristiana dels fills, amb la caritat i el servei als pobres, amb el compromís per la justícia i la pau.

La icona bíblica del Bon Pastor (Jn 10,11-18) resumeix la missió que Jesús va rebre del Pare: donar la vida per les ovelles. Aquesta actitud és un model també per a l'Església, que acull els seus fills com una mare que dóna la vida per ells. «L'Església és cridada a ser sempre la casa oberta del Pare» —cap porta tancada, cap! «Tothom pot participar d'alguna manera en la vida eclesial, tothom pot formar part de la comunitat. L'Església [...] és una casa paterna on hi ha lloc per a cadascú amb la seva vida a les espatlles» (Exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, n. 47).

De la mateixa manera tots els cristians són cridats a imitar el Bon Pastor. Sobretot les famílies cristianes poden col·laborar amb ell tenint cura de les famílies ferides, acompanyant-les en la vida de fe de la comunitat. Que cadascú faci la seva part per assumir el testimoniatge del Bon Pastor, que coneix cadascuna de les seves ovelles i no n'exclou cap del seu amor infinit!

FESTA

12 d'agost de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui obrim un petit camí de reflexió sobre tres dimensions que marquen, per dir-ho d'alguna manera, el ritme de la vida familiar: la festa, el treball i la pregària.

Comencem per la festa, de la qual parlarem avui. I direm que la festa és un invent de Déu. Recordem la conclusió de la narració de la creació, en el Llibre del Gènesi que hem escoltat: «El setè dia, Déu havia acabat la seva obra. El dia setè, doncs, va reposar de tota l'obra que havia fet. Déu va beneir el dia setè i en va fer un dia sagrat, perquè aquell dia reposà de la seva obra creadora» (2,2-3). Déu mateix ens ensenya la importància de dedicar un temps a contemplar i a gaudir d'allò que en el treball ha estat ben fet. Parlo del treball, naturalment, no sols en el sentit del treball manual i de la professió, sinó en el sentit més ampli: cada acció amb què nosaltres, homes i dones, podem col·laborar en l'obra creadora de Déu.

Així doncs, la festa no és arrearpar-se al sofà, o l'emoció d'una evasió ximple, no, la festa és sobretot una mirada amorosa i apreciar la feina ben feta: festegem un treball. Fins i tot vosaltres, esposos novells, esteu festejant el treball del temps del vostre compromís, i això és bonic! És el temps per estar amb els fills, o amb els néts, que estan creixent, i pensar: que bonic! És el temps per tenir cura de casa nostra, dels amics que ens vénen a veure,

de la comunitat que ens envolta, i pensar: és una cosa bona! Déu va fer això quan va crear el món. I contínuament ho fa, perquè Déu crea sempre, fins i tot en aquest moment!

Pot passar que una festa arribi en circumstàncies difícils i doloroses, i se celebri fins i tot «amb un nus a l'estómac». I això no obstant, fins i tot en aquests casos, demanem a Déu la força de no buidar-la completament. Els vostres pares i mares ho saben bé: quantes vegades, per amor als fills, han estat capaços d'empassar-se les penes per deixar que ells gaudeixin de la festa, perquè frueixin del sentit bo de la vida! Hi ha tant d'amor en això!

Fins i tot en l'àmbit del treball, a vegades —sense desatendre les obligacions!— sabem «infiltrar»-hi algun espai de festa: un aniversari, un casament, un naixement, així com també una jubilació o l'arribada d'un nou treballador... És important. És important fer festa. Són moments de familiaritat en l'engranatge de la màquina productiva: ens fa bé!

Però el veritable temps de la festa és suspendre el treball professional, i això és sagrat, perquè recorda a l'home i a la dona que són fets a imatge de Déu, el qual no ens fa esclaus del treball, sinó «amos». Hi ha una llei per a això, una llei que és per a tots, ningú no n'està exclòs! Però sabem que hi ha milions d'homes i dones i fins i tot nens que són esclaus del treball! En aquest temps que són esclaus, que són explotats, esclaus del treball, això va contra Déu i contra la dignitat de la persona humana! L'obsessió pel profit econòmic i l'eficàcia de la tècnica posen en risc els ritmes humans de la vida, perquè la vida té els seus ritmes humans. El temps de descans, sobretot el dominical, està destinat a nosaltres perquè puguem gaudir d'allò que no es fa ni es pren, no es compra ni es ven. I en comptes d'això veiem que la ideologia del profit i del consum vol menjar-se fins i tot la festa: també a vegades es redueix a un «acord», a una manera de fer diners i de gastar-los. Però és per a això que treballem? La cobdícia de consumir, que comporta cansament, és un mal virus que, entre d'altres coses, fa que al final estiguem més cansats que al començament. Perjudica el veritable treball, consumeix la vida. Els ritmes de festa desordenada produeixen víctimes, sovint joves.

Finalment, el temps de la festa és sagrat perquè Déu l'habita d'una manera especial. L'eucaristia dominical porta a la festa tota la gràcia de Jesucrist: la seva presència, el seu amor, el seu sacrifici, el seu fer-nos comunitat, el seu ser amb nosaltres... I així cada realitat rep el seu sentit ple: el treball, la família, la joia i el cansament de cada dia, fins i tot el sofriment i la mort; tot és transfigurat per la gràcia de Crist.

La família té una experiència extraordinària per a comprendre, orientar i donar suport al valor real del temps festiu. I com en són, de boniques, les festes en família, són una meravella! I en particular el diumenge. No és casualitat que les estances on hi ha lloc per a tota la família són les que tenen més èxit!

La vida familiar mateixa, vista amb els ulls de la fe, ens sembla millor que no pas els esforços que ens comporta. La veiem com una obra mestra de la simplicitat, bonica perquè no és artificial, no és falsa, sinó que és capaç d'incorporar en ella tots els aspectes de la vida real. Ens sembla una cosa «molt bona», com Déu va dir en finalitzar la creació

de l'home i la dona (cf. Gn 1,31). Per tant, la festa és un regal preciós de Déu; un regal preciós que Déu ha fet a la família humana: no l'espatllem.

TREBALL

19 d'agost de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

Després d'haver reflexionat sobre el valor de la festa en la vida de la família, avui ens centrarem en l'element complementari, que és el treball. Ambdós són part del disseny creador de Déu: la festa i el treball.

El treball, es diu sovint, és necessari per a mantenir la família, per a criar els fills, per a assegurar als membres de casa una vida digna. D'una persona seriosa, honesta, la cosa més bonica que es pot dir és: «És un treballador», és un que treballa, un que dins la comunitat no viu a l'esquena dels altres. Avui hi ha molts argentins, pel que veig, i ho diré com ho diríem nosaltres: «No vive de arriba.»

I de fet el treball, en els seus milers de formes, a partir de les obligacions domèstiques, té cura també del bé comú. I on s'aprèn aquest estil de vida laboriosa? En primer lloc s'aprèn a la família. La família educa en el treball amb l'exemple dels pares: el pare i la mare que treballen per al bé de la família i de la societat.

A l'Evangeli, la santa Família de Natzaret és presentada com una família de treballadors, i Jesús mateix és anomenat «el fill del fuster» (Mt 13,55) o fins i tot «el fuster» (Mc 6,3). I sant Pau no deixarà d'advertir als cristians: «Qui no vulgui treballar, que no mengi» (2Te 3,10) —és una bona recepta per a perdre pes, aquesta, si no es treballa, no es menja! L'Apòstol es refereix explícitament a l'espiritualisme fals d'alguns que, de fet, viuen a l'esquena dels seus germans i germanes, «desvagats» (cf. 2Te 3,11). El compromís del treball i la vida de l'esperit, en la concepció cristiana, no estan gens renyits entre ells. És important entendre això! Pregària i treball poden estar i han d'estar en harmonia, com ho ensenya sant Benet. La manca de treball malmet també l'esperit, com la manca de pregària malmet també l'activitat pràctica.

Treballar —ho repeteixo, de mil maneres— és propi de la persona humana. Expressa la seva dignitat d'haver estat creada a imatge de Déu. Per això es diu que el treball és sagrat. I per això la gestió de l'ocupació és una gran responsabilitat humana i social, que no pot ser deixada a mans d'uns pocs o descarregada sobre un «mercat» divinitzat. Provocar una pèrdua de llocs de treball significa provocar un greu dany social. M'entristeixo quan veig que hi ha gent sense treball, que no troba treball i no té la dignitat de portar el pa a casa. I m'alegro quan veig que els governants fan tants esforços per trobar llocs de treball i per cercar la manera perquè tothom tingui una feina. El treball és sagrat, el treball dóna dignitat a una família. Hem de pregar perquè no manqui el treball dins les famílies.

També, tant el treball com la festa formen part del disseny de Déu creador. En el Llibre del Gènesi, el tema de la terra com un jardí, encomanat a la cura i el treball de l'home (2,8.15), s'anticipa en un passatge molt commovedor: «Quan el Senyor-Déu va fer la terra i el cel no hi havia cap matoll ni havia nascut l'herba, perquè el Senyor-Déu encara no havia fet ploure, ni existia cap home que pogués conrear els camps» (2,4b-6a). No és romanticisme, és revelació de Déu; i nosaltres tenim la responsabilitat de comprendre-la i assimilar-la fins al fons. L'encíclica *Laudato si'*, que proposa una ecologia integral, conté aquest missatge: la bellesa de la terra i la dignitat del treball estan fets per a ser combinats. Van juntes totes dues: la terra esdevé bonica quan és conreada per l'home. Quan el treball se separa de l'aliança entre Déu i l'home i la dona, quan se separa de la seva qualitat espiritual, quan és presoner de la lògica única del benefici i menysté el sofriment de la vida, la degradació de l'ànima, ho contamina tot, fins i tot l'aire, l'aigua, l'herba, el menjar... La vida civil es corromp i l'habitatge falla. I les conseqüències afecten sobretot els més pobres i les famílies més pobres. L'organització moderna del treball té potser una tendència perillosa a considerar la família una càrrega, un pes, un producte passiu per a la productivitat del treball. Però preguntem-nos: quina productivitat? I per a qui? L'anomenada «ciutat intel·ligent» és indubtablement rica en serveis i organitzacions, però en canvi, per exemple, és especialment adversa per als infants i els ancians.

A vegades els empresaris estan interessats en la gestió del treball individual, d'acceptar o descartar segons la conveniència econòmica. La família és un gran banc de prova. Quan l'organització del treball la té com a presonera, o fins i tot com un obstacle per al camí, llavors podem estar segurs que la societat humana ha començat a treballar en contra d'ella mateixa!

Les famílies cristianes reben d'aquesta situació un gran repte i una gran missió. Porten al seu terreny els fonaments de la creació de Déu: la identitat i l'aliança entre l'home i la dona, l'engendrament dels fills, el treball que fa de la terra una llar i el món habitable. La pèrdua d'aquests fonaments és un assumpte molt seriós, i a la casa comuna ja hi ha massa esquerdes! La tasca no és fàcil. A vegades pot semblar a les associacions de famílies que són com David davant Goliat... però sabem com pot acabar aquest desafiament! Cal fe i enginy. Que Déu ens concedeixi d'acollir amb joia i esperança la seva crida, en aquest moment difícil de la nostra història, la crida al treball per donar dignitat a nosaltres mateixos i a la nostra família.

PREGÀRIA

26 d'agost de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

Després d'haver reflexionat sobre com la família viu els temps de la festa i del treball, considerem que ara és el temps de la pregària. La queixa més sovintejada dels cristians fa referència al temps: «Hauríeu de resar més...» «Volem fer-ho, però no tenim temps.» Ho sentim contínuament. El desànim és sincer, certament, perquè el cor humà

cerca sempre la pregària, fins i tot sense saber-ho; i si no la troba no té pau. Però per tal de trobar-la, cal conrear en el cor un amor entrançable per Déu, un amor afectiu.

Podem fer-nos una pregunta mol senzilla. Va bé creure en Déu amb tot el cor, va bé esperar que ens ajudi en les dificultats, va bé sentir-se amb l'obligació de donar-li gràcies. Tot és just. Però desitgem també una mica de bé per al Senyor? El pensament de Déu ens commou, ens sorprèn, ens entendraix?

Pensem en la formulació del gran manament, que engloba tots els altres: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces» (Dt 6,5; cf. Mt 22,37). La fórmula empra el llenguatge intensiu de l'amor, aplicant-lo a Déu. Així doncs, l'esperit de pregària és en primer lloc aquí. I si és aquí, hi és sempre i no marxa mai. ¿Podem pensar en Déu com la carícia que ens manté vius, abans de la qual no hi ha res? ¿Una carícia de la qual res, ni tan sols la mort no pot separar-nos? ¿O pensem en ell només com el gran Ésser, l'Omnipotent que ho ha creat tot, el Jutge que controla totes les accions? Tot és cert, naturalment. Però només quan Déu és l'amor de tots els nostres amors, el significat d'aquesta paraula esdevé ple. Llavors ens sentim feliços, i fins i tot una mica confosos, perquè ell ens pensa i sobretot ens estima! No és impressionant això? No és impressionant que Déu ens acaroni amb amor de pare? És tan bonic! Podria haver-se donat a conèixer només com l'Ésser suprem, donar els seus manaments i esperar-ne els resultats. I en comptes d'això Déu ha fet i fa infinitament més: Ens acompanya pel camí de la vida, ens protegeix, ens estima.

Si l'amor per Déu no «encén un foc», l'esperit de la pregària no pot «escalfor» el temps. Podríem fins i tot multiplicar les nostres paraules, «com fan els pagans» (cf. Mt 6,5,7). Un cor habitat per l'amor a Déu fa convertir la pregària en un pensament sense paraules, o una invocació davant una imatge sagrada, o un bes enviat a l'Església. I és bonic quan les mares ensenyen els seus fills petits a fer un petó a Jesús o a la Mare de Déu. Quanta tendresa hi ha en això! En aquell moment el cor dels petits es transforma en lloc de pregària. I és un do de l'Esperit Sant. No ens oblidem mai de demanar aquest do per a cadascun de nosaltres! Perquè l'Esperit de Déu té la seva manera especial de dir en els nostres cors: «Abbà» 'Pare', ens ensenya a dir «Pare» tal com ho deia Jesús, d'una manera que nosaltres mateixos no podrem trobar mai (cf. Gal 4,6). Aquest do de l'Esperit, és dins la família on s'aprèn a demanar-lo i estimar-lo. S'aprèn amb la mateixa espontaneïtat amb què s'aprèn a dir papa i mama, s'aprèn per sempre. Quan això s'esdevé, el temps de tota la vida familiar es viu al voltant de la falda de l'amor de Déu, i cerca de manera espontània el temps de la pregària.

El temps de la família, ho sabem bé, és un temps complicat i ple, ocupat i preocupat. Sempre hi ha poc temps, mai no n'hi ha prou, hi ha tantes coses per fer! Qui té una família aprèn ràpidament a resoldre una equació que ni els grans matemàtics no saben com resoldre: les vint-i-quatre hores es doblen! Hi ha pares i mares que podrien guanyar el Nobel per això. De 24 hores en fan 48: no sé com s'ho fan, però es posen en marxa i ho aconsegueixen! Hi ha tanta feina dins la família!

L'esperit de la pregària retorna el temps a Déu. Fora de l'obsessió per una vida en la qual sempre falta temps, retroba la pau de les coses necessàries, i descobreix la joia dels regals inesperats. Una bona guia per a això són les dues germanes Marta i Maria, de les quals parla l'Evangeli que hem escoltat; que van aprendre de Déu l'harmonia dels ritmes familiars: la bellesa de la festa, la serenitat del treball, l'esperit de la pregària (cf. Lc 38-42). La visita de Jesús, al qual estimaven tant, era la seva festa. Un dia, però, Marta va oblidar que el treball de l'hospitalitat —molt important— no ho és tot, sinó que escoltar el Senyor, com feia Maria, era realment l'essencial, la «part millor» del temps. La pregària brolla de l'escolta de Jesús, de la lectura de l'Evangeli. No us oblideu cada dia de llegir un fragment de l'Evangeli. La pregària brolla de la intimitat amb la Paraula de Déu. Hi ha aquesta intimitat en la nostra família? Tenim a casa l'Evangeli? L'obrim alguna vegada per llegir-lo junts? El meditem quan resem el rosari? L'Evangeli llegit i meditat en família és com un pa bo que nodreix el cor de tots. Al matí i al vespre, i quan som a taula, aprenquem a dir junts una pregària, molt senzillament: és Jesús que ve a nosaltres, com anava a casa de la família de Marta, Maria i Llätzer. Una cosa que m'ha commogut i que he vist per la ciutat és que hi ha nens que no saben fer el senyal de la creu! Mares, pares, ensenyeu el vostre fill a pregar, a fer el senyal de la creu: això és una competència preciosa de les mares i els pares!

En la pregària de la família, en els seus moments forts i en aquells que són difícils, confiïm-nos els uns als altres, perquè cadascun de nosaltres dins la família ens sentim abraçats per l'amor de Déu.

Conferència Episcopal Tarraconense

COMUNICAT DE LA REUNIÓ N. 215

7,8 i 9 de juliol de 2015

Els dies 7, 8 i 9 de juliol de 2015 ha tingut lloc la reunió n. 215 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a Salardú (Vall d'Aran - bisbat d'Urgell). La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe metropolità de Tarragona, i hi han assistit tots els seus membres.

1. Els Bisbes han rebut alguns delegats de música i de litúrgia de les diòcesis catalanes, que els han lliurat el volum de la segona edició del *Cantoral Litúrgic Bàsic*, que ja va ser presentat oficialment a la Catedral de Tarragona el passat 20 de juny i que és un dels fruits del Concili Provincial Tarraconense 1995. Es tracta d'una acurada edició que serà molt útil per a les assemblees litúrgiques de totes les nostres Esglésies.

Han dialogat també sobre com recollir els reptes formulats durant el IV Congrés Litúrgic de Montserrat, especialment com orientar el poble de Déu en

la litúrgia, així com també la missió evangelitzadora de l'Església, que celebra els misteris de la fe, i la relació de la litúrgia i el servei a la caritat.

2. Els Bisbes han reflexionat sobre l'ensenyament de la religió a l'escola, que consideren essencial per a una educació integral dels infants i els joves, i especialment sobre l'acompanyament dels professors de religió en la seva dedicació. En aquest sentit, els bisbes han tingut coneixement de les «Orientacions» que han preparat els delegats diocesans d'ensenyament i que ajudaran el professorat a aplicar i concretar el nou *currículum* de l'assignatura de religió i moral catòlica.

3. Els Bisbes han reflexionat sobre l'Any de la Misericòrdia que el papa Francesc ha convocat, l'inici del qual es portarà a terme el proper dia 8 de desembre, solemnitat de la Immaculada Concepció, i que a les diòcesis d'arreu del món es visibilitzarà amb l'obertura de la Porta de la Misericòrdia de les catedrals i altres basíliques el diumenge 13 de desembre, III d'Advent. La butlla de convocatòria, *Misericordiae vultus* 'El rostre de la misericòrdia', ha estat publicada en català per l'Editorial Claret a la Col·lecció Documents del Magisteri.

En properes reunions de la CET s'aniran concretant les accions que se suggereixin des del Consell Pontifici per a la Nova Evangelització, organisme vaticà encarregat de la promoció d'aquest any jubilar. Tots els cristians són convidats ja des d'ara a esdevenir instruments de misericòrdia, testimonis de misericòrdia i agents de misericòrdia, no solament amb paraules sinó amb gestos concrets.

4. Els Bisbes han rebut informació de l'Encontre Europeu de Joves a Àvila, que es portarà a terme el proper mes d'agost. Una bona representació de joves catalans hi participarà. Així mateix, alguns bisbes catalans els acompanyaran en la ruta a peu des de Segòvia fins a Àvila i altres impartiran diverses catequesis durant l'Encontre.

5. Els Bisbes han treballat la qüestió de la catequesi, especialment de tot el que fa referència a la publicació en català del catecisme *Testimonis del Senyor*, així com també dels materials complementaris que ha preparat el Secretariat Interdiocesà de Catequesi per tal que estiguin a disposició de les diòcesis que ho vulguin el proper curs.

6. Mons. Francesc Pardo ha informat i convidat els Bisbes a la beatificació de les tres germanes màrtirs de l'Institut de Religioses de Sant Josep de Girona, que es portarà a terme a la Catedral de Girona el proper 5 de setembre. Totes tres van oferir testimoniatge de fidelitat a Jesucrist en ser assassinades per la seva condició de religioses en la persecució dels anys trenta del segle passat. Es tracta d'un

acte d'especial significació per a les comarques gironines, ja que són les primeres beatificacions que es faran en aquesta diòcesi.

7. També han rebut nova informació de la trobada que el grup de laics Laïcat XXI ha organitzat a Poblet per al proper mes d'octubre.

Els Bisbes han acabat la reunió amb una visita a les esglésies romàniques de Santa Maria i de Sant Climent de Taüll, on han estat rebuts pel vicari general d'Urgell, Mn. Josep Maria Mauri; per l'alcalde de la Vall de Boí, Sr. Joan Perelada, i pel rector de la Parròquia, Mn. Jordi Vázquez.

A Sant Climent de Taüll han pogut contemplar el magnífic *video mapping* que recrea els frescos originals dins l'absis major i el presbiteri de la nau central de l'església.

Salardú, 9 de juliol de 2015

MONS. VÍCTOR DE LA PEÑA PÉREZ, O.F.M.

mori en Crist el dia 1 de juliol de 2015

A l'infermeria del Santuari de Nostra Senyora de Regla de Chipiona (Cadis) moria el primer de juliol d'aquest 2015, Mons. Víctor de la Peña Pérez, o.f.m., qui fou bisbe emèrit de Requena, al Perú. Allí passà els últims dies, després de tenir-lo per una bona colla de temps entre nosaltres durant la seva jubilació. Efectivament, una vegada retirat, va col·laborar durant uns cinc anys a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Tarragona on hi residia una germana.

Nasqué el 14 de setembre de 1933 a Villaldemiro (Burgos). L'any 1945 ingressà al Col·legi Seràfic de la Província de Granada, on en el Convent de Chipiona, entre el 1952 i el 1953, hi feu el noviciat i estudià la filosofia i la teologia. La ordenació sacerdotal s'esdevingué el 3 de juliol de 1959. Ja dins l'Orde, exercí de mestre de postulants i estudiants. Enviat posteriorment a Roma, realitza estudis superiors en el Pontifici Ateneu Antonià on es llicencià en teologia. També es diplomà en psicologia a la Universitat de Madrid. L'any 1971, empès per l'afany missioner, es traslladà al Perú, on exercí el ministeri a Contamana i Orellana, i posteriorment a la ciutat de Requena com a professor i director de la gran unitat escolar « Agustín López Pardo ».

El 17 de desembre de 1982 fou elegit Bisbe auxiliar de Requena i consagrat el 3 de juliol de 1983. Immediatament fou nomenat Vicari Apostòlic de Requena el 15 de maig de 1987. Intensificà el seu treball. A part d'organitzar el personal al servei del Vicariat, foren freqüents les seves visites pastorals pràcticament a tots els indrets del vicariat gràcies al seu «*palau episcopal flotant*», una motonau dita «*Granada*» que li permetia desplaçar-se segons les circumstàncies. Just aquest any 2015, havia publicat un llibre autobiogràfic titulat «*34 años en la Amazonia Peruana*».

La majoria de nosaltres, però, el recordarem tant sols per la seva discreta presència al costat de l'Arquebisbe Metropolità en les concelebracions a la Catedral. «*Si morim amb ell, també viurem amb ell. Si som constants en les proves, també regnarem amb ell*» (2Tm 2,11-12). Descansi en la pau de Crist!

